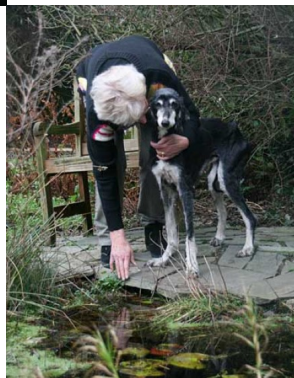

Marianne

We hadden Marianne, samen met Bauke, in een afgelegen schuurtje in Frankrijk letterlijk ontdekt. Het verhaal van de eigenaren -die in de grond van de zaak echt van hun honden houden maar volledig -en dan echt volledig- overvraagd en overspoeld waren- was dat zij beide eigenlijk op het punt van sterven stonden.

WaarderingNog niet gewaardeerd
[Stel een vraag over dit artikel](#)

Omdat het ons toch beter leek dat zij dan bij ons zouden overlijden en niet in een koude, natte schuur, namen we beide honden mee.

Kort nadat wij onze oproep *Noodweer* de wereld in stuurden, belde een doorgewinterde Afghanenvrouw op en zei zonder verdere plichtplegingen "och erm, die mag bij mij komen wonen".

En zo geschiedde: vandaag, 5 januari, begon Marianne, want zo zou ze gaan heten, aan een lange autorit naar het diepe zuiden van Nederland. Als rechtgeaarde Afghaan vindt Marianne autorijden kennelijk een prima tijdverdrijf, want het leek wel of ze plezier had in de lange, winderige, regenachtige rit over de A2.

De nieuwe moeder van Marianne had een appeltaart gebakken om de komst van de nieuwe aanwinst luister bij te zetten. Nadat de eerste kennismaking tussen Marianne en haar nieuwe Salukibroer goed verlopen was, gingen we dus eerst koffie drinken en appeltaart eten. Marianne ging eerst het speciaal voor haar aangeschafte zachte kussen proberen, toen een ander kussen dat onder de tafel lag en na het nuttigen van een paar hondenkoekjes werd het tijd voor een inspectieronde door de keuken en de bijkeuken.

En toen gebeurde er iets dat zo ongelooflijk typerend voor een Afghaan is: teruggekeerd in de keuken ging Marianne plotsklaps en schijnbaar

moeiteloos op haar luciferdunne achterpootjes staan, leunde met haar voorpootjes op het aanrecht en nam een gigantische hap uit de appeltaart. Op een manier zoals alleen Afghanen dat kunnen: geruisloos, bliksemsnel en zonder een spoor van gêne. De Salukibroer, zelf van een diefstalletje ook niet vies, keek in stille bewondering toe. U kunt op de in de gauwigheid gemaakte foto nog net zijn kruin ontwaren.

Zoals meestal bij oude rotten in het Afghanenvak, was de reactie van Marianne's moeder een mengeling van gelatenheid en trots. Gelatenheid omdat het bij voorbaat een verloren zaak is van een Afghaanse dievegge het braafste meisje van de klas te willen maken en trots omdat dit staaltje toch wel de enorme veerkracht en flexibiliteit van het ras demonstreert.

Na het appeltaarthappen werd Marianne door de ruime tuin geleid en gewezen op het gevaar van de vijver. Maar de manier waarop ze demonstratief niet naar het water keek deed ons vermoeden dat ze ons voor erg dom hield, alsof ze dat zelf niet al lang had gezien.

Wij wensen Marianne vanaf deze plek nog veel liefde, veel gezelligheid en ook veel appeltaart. En, pas op, niet in de vijver vallen!

Alle andere lieve mensen die aangeboden hebben "Marianne" op te nemen: heel veel dank! Ook dank aan Anita en Rens, die Marianne op 4 januari een stuk mee naar het zuiden namen!